

عنوان مقاله:

واکاوی ادب دعا با تاکید بر لایه های آوایی

محل انتشار:

دو فصلنامه مطالعات ادبی متون اسلامی، دوره 2، شماره 6 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

عباس اقبالی - عضو هیئت علمی دانشگاه کاشان

خلاصه مقاله:

دعا، تبلور استمداد از سرچشمه فیض و پاسخ به یکی از اساسی ترین نیاز های متعالی بشر است و هر انسانی فارغ از کیش و آیینی خاص و به فراخور شخصیت و رویکردهای فکری خود به آن تمسک می جوید. سابقه دعا در ادب عربی و فرهنگ اسلامی؛ بویژه در سیره پیامبر اکرم صلوات الله و سلامه علیه و ائمه اطهار علیهم السلام و نقش آن در توجه دادن مردم به حقیقت مینوی (Numinous) ، به پیدایش نصوصی ادبی و متمایز دعا انجامید. در این جستار با بررسی توصیفی تحلیلی پیشینه و ویژگی های ادب دعایی معلوم شده که گفتار دعایی دارای سابقه ای دیرین در فرهنگ عربی است و همچون دیگر انواع ادب عربی از قبیل فخر و غزل و اعتذار آراسته به قاعده کاهی و قاعده افزایشی های ادبی است ولی در متون ادب اسلامی، غلبه گفتمان توحیدی، واچ آرابی های معنا دار، کاربست فراوان توازن های آوا آفرین، بویژه توازن نحوی از ویژگی های برجسته ادب دعایی است.

کلمات کلیدی:

ادب دعایی ، بینامتنی ، آوا ، توازن ، صحیفه سجادیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/888901>

